Strax da den slog sine smaa Øjne op, opdagede den de lykkelige Fugle og tænkte, mon jeg hver Dag skal se alle de smukke Fugle, og den delte deres Lykke, fordi den fik dem kær, — mest den Førstefødte, ham med det kongelige Hoved. Og den var lykkelig.

Fuglemo'r og Fuglefa'r gjorde alt for deres Børn, men nu opdagedes, hvilken Sorgens Gave den Førstefødte havde bragt med sig — han var stum.

Hvor dejlig end Faderen sang for den, saa bøjede den vel sit Hoved, som om den forstod det, men der kom ikke en Lyd.

Faderen hang med Hovedet, Moderens Fjer hang pjuskede ned, hvor var nu deres Haab? — Saa bøjede ogsaa den lille Anemone sit Hoved, ja næsten dybere end da Nattekulden tog i dens Hjærte.

Efter mange anstrængende Forsøg, tog Fuglemo'r en kraftig Beslutning.

Ved Udkanten af Skoven vidste hun der boede en klog Kone, hos hende vilde hun søge Raad.

Hun fik Raad, og i lang Tid var der ikke hørt en saa jublende Sang fra Reden deroppe, som da Faderen kom hjem.

Den lille Anemone sprang helt ud af bare Glæde, og strakte sine Blade saa højt saa højt. Og Fuglemo'r fortalte, og alle hørte de til, som de der vidste, at nu blev det godt altsammon. Den stummes Øjne lyste med Haabets Glans, og for første Gang hørtes fra dens Strube en Lyd som et Suk.

Raadet var at flyve til de dejlige Roser i Slottets Have, — vilde de frivillig give deres Duft, da vil han kunne synge, havde den kloge Kone sagt.

»Det vil de,« sagde Fuglemo'r, »de ser saa gode ud; jeg flyver strax der hen for at stemme dem venligt,« føjede hun til.

Næste Morgen fløj hun afsted. Hun kom til Haven netop i det Øjeblik, da Morgensolen glimrede i Dugdraaberne, men hendes Hjærte sank i hende, da hun saa al den Herlighed, og hun nejede tre Gange, inden de fornemme Roser saa hende.

Endelig fik hun Mæle, hun sang om Skoven, om Vindens Susen i Trætoppene, om Solen, der skinner for at glæde alle Væsner.

»Den Fugl synger ret kønt,« sagde den ene Rose til den anden, »kan der ogsaa være saadanne Kræfter i den triste Skov?«

Da Fuglemo'r havde sunget, var hun bleven stærk. Sangen havde varmet ind i hendes egen Sjæl, og hun følte, at vi jo alle ere lige, og vi vil alle gærne hjælpe hinanden.

Hun fortalte nu om sin dejlige Sangfugl, hun kaldte ham Sangfugl, som ikke kunde synge. Men det kun var Rosens Duft, der kunde helbrede ham.

»Lad ham komme, og vi skal se hvad vi kan gøre for ham,« svarede de.

Det var en lykkelig Dag for den lille Anemone, thi den stumme Fugl havde siddet ved den nede i Skovbunden og set saa glad ud, havde nikket til den, som den vilde sige: »vi to! vi to!«

Men Anemonen tænkte kun paa dette ene: Gid han kunde faa Stemme!

Saa fløj Fuglefa'r og Fuglemo'r med deres Søn til Slotshaven. Roserne tog naadig imod dem, thi de stod just og kedede sig, da det var Graavejr.

»I kommer ret belejligt,« sagde de, »lad os saa høre eders Sangfugl;« men Fuglefa'r forklarede, at naar Roserne vilde give deres Duft, vilde Fortryllelsen hæves og han faa Stemme.

»Skulde vi give vor Duft uden at kende til hvem vi giver os!« og de bøjede deres Nakke som i Harme.

Sangfuglemo'r talte, som kun en Mo'r kan tale for sit Hjærtebarn, talte om den Kærlighedens Rose, der netop dufter stærkere og skønnere, jo mere den giver. Men de blev ubevægelige.

»Syng da, velsignede lille Barn, og lad de Toner, der er i dit Bryst ogsaa lyde!« Sangfuglen hævede sig som til et Forsøg, men faldt ned med en underlig skurrende Lyd. Hvad der i Skoven havde lydt som et harmonisk Suk, lød her som et hæsligt Kvæk.

Roserne saa fornemt ud i Luften, og alle tre Fugle fløj beskæmmede bort.

Anemonen, som allerede i Haabet hørte Sangeren, var lige ved at visne, da den hørte Sagens Udfald.

Fuglemo'r døde kort Tid efter. Fuglefa'r blev borte, og Søskende giftede sig. Kun den stumme blev tilbage i Reden.

»O, kunde jeg dog blive en Rose og give ham min Duft,« sukkede den lille Anemone, »at han kunde blive Sanger, saa kunde han flyve hen, hvor alle prægtige Fugle synger, og han vilde blive Konge for dem alle.«

Om det var, fordi Himlen havde Medlidenhed med Blomsten, eller det var dens uafbrudte Ønske, der kom virkelig en fin Rødme paa dens hvide Blade, men Rose blev den ikke.

Naar blot Fuglen vilde sætte sig hos den lille Anemone, saa kunde den dog have trøstet den, viftet Skovfriskhed med Glæde til den ensomme Fugl. Men Fuglen tænkte end ikke paa Anemonen, den vidste jo, at kun en Rose kunde hjælpe den.

Endelig gik den lille Anemone i Jorden af Sorg. Sneen lagde sit hvide Tæppe over den, og ingen anede dens Strid, men den var jo ogsaa kun en Anemone.

Men hvor underligt, her i Jorden var ikke Død, en dejlig Verden aabnede sig her for den, den var i Drømmenes Land.

Her var Anemonen ingen Blomst, men en Prinsesse, der lige var vaagnet af en lang Søvn. Syv hvidklædte Jomfruer stod ved hendes Seng, men Anemonen sagde: »Hvor er jeg?«

»Kender I ikke Eders egne Terner,« sagde de, »I har sovet meget længe, og vi maatte vække Eder, thi det er jo Eder, der skal befri Prinsen, Tiden er kommen.

Nu huskede Anemonen jo det hele. Prinsen var bleven forhexet af en ond Trold og stod i Kirken lige neden for Alteret, forstenet som en Statue. Han var nemlig længe bleven forfulgt af Trolden og var kun sikker for hans Magt, naar han knælede ved Alterets Fod. En Dag var Prinsen tyet derind for Trolden, men mente om sig selv: Trolden kan dog intet gøre mig, dertil er jeg altfor hellig.

Trolden indhentede ham, rørte ved ham, og Prinsen blev til Sten lige til Brystet.

En klog Kone havde sagt, at dette ikke var evigvarende, thi kunde en Prinsesse finde den Blomst, som Prinsens Moder havde plantet i Haven ved Kirken og røre ved ham med den, var han fri og vilde blive levende.

Mange havde prøvet herpaa, men altid havde de taget de fejle Blomster, og hver Gang var han bleven mere forstenet; saa nu var kun hans Øjne levende og varme, og det saa gruligt ud i denne kolde Sten.

Anemone skulde nu prøve. Det var det sidste Haab.

Hendes Jomfruer klædte hende paa, og fulgte hende til Haven, hvor den ægte Blomst skulde findes.

Alene maatte hun gaa derind, alene maatte hun vælge. Da hun kom derind, slog en dejlig Rosenduft hende i Møde, og en øjeblikkelig Svimmelhed overfaldt hende.

Dog ingen Blomst fandt hun saa dejlig som den prægtige Rose. Den havde Duft, Farve. Og nu mindedes hun Æventyret fra Skoven, om den stumme Sangfugl, hun rakte allerede Haanden ud efter Rosen, da hun i det samme fik Øje paa en lille simpel Anemone, der stod skjult ved Foden af den prægtige Rose, lige som den vilde bede om Forladelse, fordi den stod i saa prægtige Omgivelser.

»Anemone, stakkels lille Anemone, hvorledes er du kommen her i al den Herlighed, hører du ikke hjemme i den ensomme Skov og ikke her i disse Omgivelser, hvor din Ringhed kun er mere synlig,« sagde Prinsessen.

Den lille Blomst lukkede sig næsten helt sammen af bare Undseelse.

Prinsessen bøjede sig nu ned og saa ind i dens Blomsterbæger, og nu faldt det som Skjæl fra hendes Øjne.

»Er den ikke et Billede paa mig selv, uværdig til de store skønne Omgivelser, som jeg uværdig til min store Opgave. Anemone hedder jeg, *mig selv vil jeg give.* Hun plukkede Blomsten og satte den i Brystet. Det forekom hende, som om de skønne Roser bleve sorte som Kul, eller var det Solen, der gik ned?

Hun gik nu frimodig hen mod Kirkedøren, hvor Folk var stimlet sammen for at se og høre den dejlige Prinsesse, men da de saa den fattige Blomst, da raabte de alle: »Han er tabt, han er tabt.«

Prinsessen vaklede — altsaa forgæves — lød det i hende. Prinsens Øjne turde hun ikke se paa, hun følte blot, at de hvilede brændende paa hende. Billederne paa Væggene traadte ud af deres Rammer, og hun hørte ganske tydelig: »I Troen er der Sejr.«

Hun rørte nu ved Prinsen med Blomsten. En stormende Jubel brød ud, og hun saa den levende Prins knæle ved Alteret.

I det samme var Anemone igen en lille Blomst, og stod i den grønne Skov med Dug paa de smaa Blade; det var igen Foraar.

Sangfuglen sad ved hendes Side og stirrede underlig spejdende ind i den lille Blomst.

Hvad var det, der gjorde Blomsten saa tiltalende for den lille Fugl? Solen skinnede og Dugdraaberne trillede, og alt som de trillede, forenede de sig til en Skrift, en hel Historie: Prinsesse Anemones Historie.